

СПОРТ

За едно безобразно футболно състезание

Повод да поставим горното заглавие е футболното състезание за първенството на „Б“ републиканска футболна група между отборите на „Локомотив“ — Ст. Загора и „Торпедо“ — Русе. Преди да направим необходимите изводи, ние ще се спрем на два момента от състезанието.

Първо: психологическата подготовка на русенския отбор. На публиката бе предварително известно, че „ще падне бой“. С това настроение излязоха и играчите на терена. И наистина, през цялата игра, (която не протече до 72-та минута другарски, както неправилно бележи дописникът на в. „Народен спорт“ др. Ветовски), бяхме свидетели на най-долнопробни и хулигански прояви от страна на играчите на „Торпедо“, и особено на небезизвестните „Попето“ и „Германски“. Та техните имена са вече синоними на всичко най-лошо и най-долно във футбола, на онова, което наблюдавахме само преди 9 септември 1944 година, на опити да се счупи кракът на другаря от противниковия отбор, да се опорочи играта, да не се играе често, другарски, а гаменски, просташки, за да не кажем нещо повече.

Нима другарите от ръководството на ДСО „Торпедо“ не знаят добре това, нима може нещо да ги оправдае? Не виждат ли те как гореупоменатите герои тичат по игрището и гонят противниковите играчи, за да ги бият. И това се случва не на едно, а на почти всички състезания. Та нима ДСО „Торпедо“ не знае, че това са негодни да възприемат нищо ново стари физкултурни кадри? Какви интереси има ръководството на ДСО „Торпедо“ да търпи лошите, недостойни постъпки на своите играчи!

Второ. Футболният съдия не можа да разбере още в самото начало какъв ще бъде развоят на играта и нейният изход, макар че това всички присъстващи на

мача знаеха. А при една правилна преценка, при повече такт и умение и при наличността на желание за това, той можеше още в самото начало да парира всяка опит за извращение. Ние обаче бяхме свидетели на противното. Съдията, като че ли умнилея, търпеше и с неправилното ръководство поощряваше извращенията в играта. Не ни е известно дали той вършеше това с някаква цел, или просто защото не можеше да се справи с положението.

И сега изводите. Не е ли време ръководителите на физкултурата в града ни да се занимават сериозно с неблагоприятното състояние, в което се намира нашият футбол? Не е ли време да вземат ефикасни мерки за укрепването на този най-масов и най-обичан от трудещите се спорт, вместо да въздишат и се оправдават с „обективни“ трудности?

Ние бихме желали да знаем, какъв е подходът при подбирането на кадри за футболните състезания. Тук му е мястото да отбележим скандалния случай с един играч от отбора на ДСО „Динамо“, който от „Спартак“ — София отива в „Торпедо“ — Русе, но после, поради това, че не му дали 1,500 лева, го „лапнали“ в „Динамо“ — Русе и когото след всяко състезание водят като „прима“ на „Дунавски кът“. А какво работи този младеж, какъв производителен е той?

Крайно време е в работата на доброволните спортни организации да се постави ред, да се намеси, ако това се окаже необходимо, и Партията. За усъвършенстването на спортното майсторство и за възпитанието на спортуващите младежи трябва да се вземат действително сериозни мерки. Русе трябва да има поне един отличен представителен отбор, който достойно да отстоява спортната чест и спортните традиции на града ни.